

K této absolutní zmatečnosti nař. výroku jest i nss-u hleděti z povinnosti úřední.

Bylo proto nař. rozhodnutí již z tohoto důvodu zrušiti podle § 7 zák. o ss jako zákonu odporující.

Č. 1975.

Vojenské věci (zaopatřovací požitky): I. Státní občanství čsl., získané bývalým voj. gážístou v důsledku opčního prohlášení, nezjednává nároku na zaopatřovací požitky (§ 5, posl. odst. zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb.). — II. Porušení nabytých práv zastavením přiznaných zaopatřovacích požitků.

(Nález ze dne 15. února 1923 č. 2432.)

V ě c: Richard K. v Opavě (adv. Dr. E. Kellner z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. místotaj. Dr. J. Handl) stran odeprání zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l byl výnosem mno z 26. ledna 1920 č. — přeložen do výslužby.

Nař. rozhodnutím ze dne 3. prosince 1921 č. — byl výnos ten zrušen a st-li další výplata zaopatřovacích požitků na účet čsl. státu zastavena, poněvadž jest polským státním občanem.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí, jímž zastavena st-li výplata zaopatřovacích požitků na účet státu čsl., opírá se patrně o ustanovení § 5 zák. ze dne 19. března 1920 č. 194 Sb. ve spojení s § 1 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb., spatřujíc zákonnou závalu pro další výplatu požitků těch — jak vysvětluje i z odvodního spisu — v tom, že st-l, příslušný do obce Bílska, pozbyl státního občanství čsl. tím, že usnesením konference velvyslanců v Paříži ze dne 28. července 1920 východní část Těšínska s Bílskem připadla Polsku, pročež se stal státním příslušníkem polským.

St-l popírá, že by byl pozbyl státního občanství čsl. a nutno tedy předem řešiti otázku, zda žal. úřad měl dostatečný podklad pro zjištění skutkové, na němž své rozhodnutí založil.

Žádaje dne 28. března 1921 o další výplatu zaopatřovacích požitků, st-l v žádosti výslovně uváděl, že jest domovským právem příslušný do Bílska, a že po rozdělení východního Slezska zažádal o zajištění domovského práva v Opavě a že, až se mu ho dostane, předloží vládě žádost o přijetí do státního svazku čsl. Tím dal st-l sám žal. úřadu na jevo, že se za státního občana republiky čsl. již nepokládá, neboť jinak by neměl zapotřebí výslovně poznamenati, že se o udělení státního občanství čsl. bude ucházeti.

Jestliže za těchto okolností a se zřetelem k tomu, že domovská obec st-lova, Bílsko, následkem shora zmíněného usnesení konference velvyslanců připadla Polsku, žal. úřad dospěl ke skutkovému zjištění, že st-l již čsl. občanem státním není, shledal nss, že zjištění toto jest ve shodě se spisy.

Jestliže stížnost naproti tomu vytýká řízení vadnost a neúplnost, zejména že žal. úřad nezjistil, že st-l včas podal opční prohlášení ve prospěch Československa, a zdali o něm bylo již rozhodnuto, nelze námitku tuto shledati důvodnou. Dalšího šetření a zjišťování po této stránce nebylo zapotřebí již proto, že podle posl. odstavce cit. § 5 zák. ze dne 19. března 1920 č. 194 Sb. nárok na zaopatření proti čsl. republice nepřisluhující osobám v odstavcích předešlých uvedeným, když se na základě opce ve smyslu mírových smluv vykonané stávají čsl. státními příslušníky. Když tedy státní občanství v důsledku opčního prohlášení získané nároku na zaopatřovací požitky nezjednává, jest okolnost, že st-l opční prohlášení takové učinil, pro daný spor bez právního významu.

St-l ve své stížnosti namítá konečně, že nař. rozhodnutím odnímají se mu nabytá práva. Není sporu o tom, že požitky od státu čsl. mohou vypláceny býti jen tomu, kdo jest příslušníkem tohoto státu a že tedy podkladem práva na tyto požitky jest státní příslušenství čsl. Dřívější rozhodnutí, jímž st-li zaopatřovací požitky byly přiznány, také na tomto podkladě spočívá.

Když však skutkový podklad se změnil potud, že st-l přestal býti příslušníkem našeho státu, jest jen ve shodě se zákonem, když úřad vydal rozhodnutí nové a další výplatu požitků zastavil.

Tímto rozhodnutím st-li do práv nabytých zasaženo nebylo již proto, že st-li i na podkladě dřívějšího rozhodnutí příslušel nárok na zaopatřovací požitky jen po dobu trvání zákonných předpokladů. Tyto však pominuly tím, že st-l později pozbyl státního občanství čsl.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 1976.

Policejní právo trestní: * § 22 min. nař. ze dne 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. obsahuje netoliko předpis kompetenční, nýbrž i materiální normu, která opravňuje politický úřad učiniti k zachování veřejného pořádku a klidu policejní opatření i tam, kde není pro dotčený obor policejní zvláštní zákonné úpravy.

(Nález ze dne 15. února 1923 č. 2526.)

Věc: Obec Suchdol, město Unčov, Medlov a městská obec Opava (adv. Dr. Schreiter, Dr. O. Stein z Prahy a mag. kom. Dr. Stellwag-Carion) proti ministerstvu vnitra o odstranění pomníku; dále městská obec Opava proti ministerstvu vnitra stran odkladného účinku stížnosti k nss-u.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Výměrem ze dne 26. října 1921 č. — nařídila osp ve Sternbergu městské radě v Unčově, aby pomník císaře Josefa II., stojící na veřejném statku v Unčově a patřící obci, se zřetelem na místní poměry a za účelem udržení veřejného klidu odstranila, na jiné veřejně přístupné místo jej již nestavěla, nýbrž umístila jej v některém uzavřeném prostoru, sice že by jej osp dala odstraniti politickou exekucí.